

Arrest

nr. 61 565 van 16 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FALLAH, die loco advocaat M. FRERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 13 augustus 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 7 december 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 8 december 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger van Armeense afkomst te zijn. U bent geboren op 31 maart 1988 te Arteni. U woonde in het dorp Arteni samen met uw echtgenote M.(...) M.(...) (O.V.6.669.930) en uw meerderjarige zus H.(...) S.(...) (O.V.6.669.922). U werkte op zelfstandige basis als landbouwer.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land hebt verlaten omwille van volgende redenen. Van 3 mei 2006 tot 7 mei 2008 voerde u uw legerdienst uit in de kazerne van Sovetashen. Op 1 maart 2008 kreeg uw bataljon de opdracht om op het Republikeins plein te Jerevan de gebouwen te beschermen. Omstreeks 17 uur kreeg uw bataljon het bevel om uw gaswapens te vervangen door gevechtswapens. U en enkele collega's protesteerden, maar dienden toch het bevel uit te voeren. Rond 19 uur kregen jullie het bevel het Republikeins plein te verlaten en vertrokken jullie richting 'viswinkel'. Rond 21 uur kregen jullie het bevel om in de lucht te schieten, om de betogers wat angst aan te jagen. Toen de gemoederen heftiger werden, kregen jullie rond 22 uur het bevel om nogmaals te schieten richting het stadhuis. Toen de president rond 23 uur de noodtoestand afkondigde, dienden jullie naar een brug te gaan waar jullie het bevel kregen om op de mensen te schieten. U weigerde dit bevel uit te voeren. Uw bataljon bleef tot 12 maart 2010 in Jerevan. Op 15 maart 2008 werd u omwille van het negeren van een bevel naar de tuchtcel in Stalichni gebracht. U verbleef in de tuchtcel tot 15 april 2008. Op 31 maart 2008 waren uw moeder en tante naar de kazerne van Sovetashen gekomen om u te bezoeken voor uw verjaardag. Dit werd hen geweigerd. Er ontstond een ruzie tussen uw moeder en majoor K.(...) A.(...). Tijdens deze ruzie sloeg de majoor uw moeder in het gezicht met zijn wapen. Uw moeder brak hierbij haar neus en kaakbeen. Zij ging hierop met uw tante naar het ziekenhuis. In het ziekenhuis kwamen er mensen uw moeder bedreigen dat ze geen klacht mocht indienen tegen de majoor. Uit angst voor uw leven, diende zij geen klacht in. U vernam pas over dit incident op 25 mei 2010, toen uw tante zich versprak aan het graf van uw moeder. Uzelf kende sinds uw vrijlating uit de tuchtcel op 15 april 2008 en de daaropvolgende beëindiging van uw legerdienst tot mei 2010 geen problemen meer. Op 28 mei 2010 ging u naar de politie van Talin om klacht in te dienen tegen de majoor. De politie vroeg of u een bewijs had, waarop u uitlegde dat u uw tante had als getuige. De politie zei hierop dat ze u terug zouden oproepen. Op 10 juni 2010 ging u een tweede keer naar de politie van Talin, waar men u meedeelde dat de majoor alles ontkende. Omdat u niets meer hoorde van de politie, ging u op 26 juni 2010 naar de politie van de 3e Mas in Jerevan. Zij vertelden dat zij u niet verder konden helpen en dat u klacht moest indienen bij de lokale politiediensten. Via kennissen nam u contact op met een journaliste. Zij beloofde u dat ze verder contact met u zou opnemen, maar u hebt niets meer van haar vernomen. Vijf dagen later, op 15 juli 2010, vielen er 3 mannen uw huis binnen en haalden het huis overhoop. U was op dat ogenblik thuis samen met uw zus Siranush. U en uw zus werden geslagen door de mannen. Ze bedreigden u en zeiden dat u uw klacht moest intrekken. Hierop besloot u op 16 juli 2010 te vluchten naar uw schoonouders. Hier werd u 2 maal telefonisch bedreigd, waarvan de laatste keer op 22 juli 2010. Ze dreigden u iets aan te doen als u uw klacht niet zou intrekken. Hierop bent u naar uw oom gegaan en hebt u besloten het land te verlaten. U, uw echtgenote en uw zus verlieten Armenië uiteindelijk op 8 augustus 2010, met jullie eigen paspoorten, met de auto naar Georgië. Vanuit Georgië gingen jullie met het vliegtuig naar Oekraïne. In afwachting van jullie verdere reis naar België bleven jullie 3 dagen in een huis in Oekraïne. Op 11 augustus 2010 reisden jullie met de wagen verder naar België, dat jullie bereikten op 13 augustus 2010. Diezelfde dag dienden u, uw echtgenote M.(...) M.(...) (O.V.6.669.930) en uw zus H.(...) S.(...) (O.V.6.669.922) een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de Belgische asielinstanties volgende originele documenten voor; uw geboorteakte, uw rijbewijs, uw militair boekje, uw huwelijksakte en 3 foto's van uw moeder.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië hebt verlaten omwille van de problemen die u kende nadat u op 28 mei 2010 bij de politie van Talin een klacht had ingediend tegen majoor K.(...) A.(...) naar aanleiding van een incident op 31 maart 2008 tussen de majoor en uw moeder. Uw moeder liep hierbij verwondingen op in het gezicht en is overleden op 8 december 2009 (CGVS p.12-13).

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent de problemen die u naar aanleiding van de klacht tegen majoor K.(...) A.(...) zou hebben gekend aannemelijk te maken, noch de problemen die uw moeder zou gekend hebben met majoor K.(...) A.(...) en die de rechtstreekse aanleiding waren van uw problemen. Zo leverde u de Belgische asielinstanties geen enkel overtuigend bewijs van de problemen die uw moeder zou gekend hebben en die veroorzaakt zouden zijn door majoor K.(...). De 3 foto's van uw moeder geven geen enkele informatie over de oorzaak van de medische problemen van uw moeder noch over de oorzaak van haar overlijden. U legde bovendien geen enkel medisch attest noch de overlijdensakte voor inzake uw moeder (CGVS p.3, p.6-7, p.18). U legde daarnaast geen enkel bewijs voor van de problemen die u persoonlijk gekend zou

hebben met K.(...) A.(...) (CGVS p.12-13, p.24). Zo verklaarde u dat u op 28 mei 2010 en op 10 juni 2010 klacht indiende bij de politie van Talin, maar legde hiervan geen enkel document voor (CGVS p.20). U verklaarde tevens dat 3 voor u onbekende mannen op 15 juli 2010 uw huis binnenvielen en u en uw zus hebben geslagen, waarbij jullie blauwe plekken opliepen en de psychische toestand van uw zus verslechterde (CGVS p.20-21). Hiervan legde u evenmin enig bewijs voor. Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoek(st)er worden verwacht dat hij, desnoods achteraf, al het nodige zou doen om bewijzen aan te brengen ter staving van zijn asielrelaas. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang.

Er moet hierbij tevens worden vastgesteld dat u er niet in slaagt concrete informatie weer te geven omtrent uw rechtstreekse belagers. Zo werd u concreet gevraagd wie de 3 belagers waren die uw huis binnenvielen en u en uw zus sloegen. Hierop bleef u het antwoord schuldig (CGVS p.21). U verklaarde eveneens dat u dreig telefoons kreeg, maar kon hierbij evenmin aangeven wie u concreet bedreigde (CGVS p.22). Uw geringe kennis over elementen die de kern van uw asielrelaas uitmaken tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.

Verder dient opgemerkt te worden dat u uw reisroute niet aannemelijk kunt maken. U, uw vrouw en uw zus reisden met de auto van Armenië naar Georgië, waarbij u vermoedt dat u in Kalinino de grenzen bent overgestoken. Uw vrouw verklaarde tijdens haar gehoor dat zij niet op de hoogte is waar jullie de grens zijn overgestoken (CGVS p.9; CGVS gehoor vrouw p.8). Vanuit Georgië reisden jullie met het vliegtuig naar Oekraïne waar jullie 3 dagen verbleven. Vanuit Oekraïne reisden jullie op 13 augustus 2010 met de auto naar België, maar u noch uw vrouw kunnen verdere details geven over de landen of steden via dewelke u gereisd hebt (CGVS p.9; CGVS gehoor vrouw p.8). Verder verklaarde u dat jullie met jullie eigen paspoorten hebben gereisd, waarbij u echter niet weet of jullie paspoorten een visum bevatte voor jullie reis naar België (CGVS p.7, p.10). Toen uw vrouw gevraagd werd op welke naam de gebruikte reisdocumenten stonden, welke geboortedatum hierop vermeld stond, of er een visum in het reisdocument stond en of de smokkelaar jullie eigen paspoorten gebruikte voor de reis, bleef zij het antwoord hierop schuldig (CGVS gehoor vrouw p.10). Daarnaast is het niet aannemelijk dat u geen afspraken zou gemaakt hebben met de persoon die uw reis regelde wat er diende te gebeuren in geval van controle (CGVS p.10; CGVS gehoor vrouw p.10). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant niet op de hoogte heeft gebracht wat er dient te gebeuren in geval van controle. Bijgevolg is uw gebrekkige kennis over de reisroute, de hierbij gebruikte documenten en de reismodaliteiten niet geloofwaardig. Hierbij kan ook worden opgemerkt dat u geen enkel document voorlegde ter staving van uw reisweg (CGVS p.11; CGVS gehoor vrouw p.10).

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat jullie jullie belangrijkste identiteitsdocument, zijnde jullie Armeense paspoort, niet voorlegden aan de Belgische asielinstanties. Nu verklaarde u weliswaar dat deze niet werden teruggegeven door de persoon die jullie begeleid heeft naar België (CGVS p.7; CGVS gehoor vrouw p.6). Door het niet voorleggen van jullie Armeense paspoorten, jullie identiteitsdocument bij uitstek, ontstaat echter het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt bovendien bevestigd door informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd en waaruit blijkt dat uw zus Hovsepyan Siranush, die zich ter staving van haar asielaanvraag op uw verklaringen baseert, op 29 juni 2010 een visumaanvraag heeft ingediend bij de Italiaanse ambassade te Jerevan, waarbij haar (in haar paspoort) een toeristenvisum werd afgeleverd op 2 juli 2010. Toen u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd werd of uw zus een visum in haar paspoort had staan, antwoordde u dat u niet op de hoogte was (CGVS p.7). U verklaarde hierbij dat u ongeveer rond 25 juli 2010 uw paspoorten had afgegeven aan de smokkelaar, nadat u op 22 juli 2010 had besloten het land te verlaten (CGVS p.13), en dat u deze tijdens uw reis niet meer te zien kreeg (CGVS p.7, p.10). Deze verklaring overtuigt niet en valt bovendien niet te rijmen met het gegeven dat uw zus reeds op 29 juni 2010 een visumaanvraag heeft ingediend. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder uitgehold.

Mochten uw verklaringen alsnog geloofwaardig zijn, quod non, dient tenslotte nog opgemerkt te worden dat u uw actuele vrees niet aannemelijk kunt maken. Zo hebt u sinds uw vertrek uit Armenië niet meer geïnformeerd naar de huidige stand van zaken inzake uw problemen (CGVS p.23; CGVS gehoor vrouw p.16), noch naar de huidige stand van zaken inzake uw klacht (CGVS p. 22; CGVS gehoor vrouw p.15). U informeerde sinds uw vertrek uit Armenië evenmin naar de huidige functie van majoor

Kazaryan Armen (CGVS p.24; CGVS gehoor vrouw p.16). U en uw vrouw verklaren tevens dat jullie niet weten of u vandaag de dag officieel gezocht wordt of vandaag de dag officieel verdacht of beschuldigd wordt in Armenië (CGVS p.22-23; CGVS gehoor vrouw p.16). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aangetast. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw geboorteakte, uw rijbewijs, uw militair boekje bevatten louter persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. Uw huwelijksakte bevat gegevens omtrent uw huwelijk met M.(...) M.(...) dat hier evenmin ter discussie staat. De 3 foto's van uw moeder werden reeds eerder in deze beslissing besproken.

Volledigheidshalve dient hieraan toegevoegd te worden dat ik ook voor uw echtgenote M.(...) M.(...) (O.V.6.669.930) en uw zus H.(...) S.(...) (O.V.6.669.922) een weigeringsbeslissing nam voor wat betreft het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker voert tegen de vaststelling dat elk bewijs van de vervolgingsfeiten ontbreekt aan dat hij niet anders kan dan te stellen dat hij geen bewijs heeft. Er dient volgens verzoeker op te worden gewezen dat hij, zijn echtgenote en zijn zus gedurende vele uren werden verhoord en dat zij volledig gelijklopende verklaringen hebben afgelegd. Verzoeker citeert enkele paragrafen met betrekking tot de bewijsvoering uit de Proceduregids van UNHCR en vervolgt met de overweging uit de bestreden beslissing dat hij weinig concrete informatie kon geven over de identiteit van zijn belagers en de namen niet kende van de mensen die de dreigtelefoons pleegden. Hij herhaalt dat hij enkel kan stellen dat hij problemen heeft gekend naar aanleiding van de klacht die hij neerlegde tegen majoor K. éénmaal hij te weten was gekomen dat zijn moeder slachtoffer was geweest van geweld in 2008. Verzoeker benadrukt dat het nogal evident is dat zijn belagers hun identiteit niet kenbaar gemaakt hebben. Hierbij verwijst verzoeker naar het uitgebreid medisch attest dat hij als bijlage bij het verzoekschrift voegt en waaruit blijkt dat zijn zus ernstige psychische problemen heeft waardoor zij geen verhoor kon afleggen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en ook bij het Commissariaat-generaal het gehoor werd stilgelegd.

In een volgend onderdeel stelt verzoeker met betrekking tot zijn onaannemelijke reisroute dat hij zijn vlucht en deze van zijn echtgenote en zijn zus heeft georganiseerd via een smokkelaar en dat hij niet veel vragen heeft gesteld aan deze persoon die enkel stelde dat verzoeker en zijn familie konden vertrekken wat voor verzoeker het belangrijkste was. Verzoeker oppert dat zij voor de reis naar België volledig afhankelijk waren van de smokkelaars die zij gewoon volgden en dat zij om die reden niet veel informatie konden geven over de gevolgde reisroute. Verder beweert verzoeker niets te weten over de visumaanvraag van zijn zus bij de Italiaanse ambassade in Jerevan en enkel contact te hebben opgenomen met de smokkelaar om de reis naar België te organiseren.

Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoeker de actualiteit van zijn vrees niet bewijst, meldt verzoeker dat hij, zijn echtgenote en zus niet weten of zij officieel gezocht worden of in beschuldiging werden gesteld, maar hieruit niet kan afgeleid worden dat zij de actualiteit van hun vrees niet bewijzen. Verzoeker benadrukt dat hij een officiële klacht heeft ingediend tegen de majoor die schuldig was aan de geweldpleging op zijn moeder en hij het risico loopt op vervolging zolang deze klacht niet is ingetrokken. Volgens verzoeker hangt de actualiteit van de vrees niet af van de vraag of hij officieel in beschuldiging werd gesteld. Verzoeker besluit dat de beslissing niet op afdoende wijze werd gemotiveerd.

2.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 52 van de vreemdelingenwet aangezien verzoeker verzuimt uiteen te zetten op welke wijze hij dit wetsartikel geschonden acht. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291). Het middel is evenmin ontvankelijk voor zover daarin de schending van “*artikel 48/1*” van de vreemdelingenwet wordt aangevoerd vermits dit wetsartikel niet bestaat.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De bestreden beslissing is gestoeld op de vaststelling dat verzoeker zijn problemen naar aanleiding van de klacht tegen majoor K.A. niet aannemelijk heeft gemaakt omdat elk overtuigend bewijs ontbreekt. Bovendien gaf verzoeker volgens de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen concrete informatie weer over zijn belagers en kon hij zijn reisroute niet aannemelijk maken. Daarnaast hebben verzoeker en zijn familieleden hun belangrijkste identiteitsdocument, met name hun Armeens paspoort, niet voorgelegd aan de Belgische asielinstanties. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt tevens vast dat verzoeker zijn actuele vrees niet aannemelijk maakt aangezien hij en zijn echtgenote niet meer geïnformeerd hebben naar de huidige stand van zaken met betrekking tot hun problemen en niet weten of zij vandaag nog officieel worden gezocht. De documenten die verzoeker heeft bijgebracht wijzigen niets aan de conclusie dat er geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat in hoofde van verzoeker.

2.5. Van iemand die vervolgd wordt en daarom besloot te vluchten mag in redelijkheid worden verwacht dat deze de omstandigheden en de plegers van de vervolgingsfeiten nauwkeurig kan beschrijven, zich op zijn minst informeert omtrent de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te vergewissen over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Door in zijn middel te bevestigen dat hij geen bewijs kan voorleggen en de identiteit van zijn belagers niet kent, brengt verzoeker de concrete motieven van de bestreden beslissing niet aan het wankelen. Verzoeker gaf overigens blijkens het gehoorverslag zelf aan dat hij er niet aan heeft gedacht een kopie van zijn klacht te vragen wat weinig aannemelijk is gelet op de beweerde ernst van de zaak (stuk 5, gehoorverslag CGVS 23/11/2010, p. 23). Verzoekers stelling dat de 3 leden van het gezin gelijklopende verklaringen hebben afgelegd en zijn verwijzing naar de paragrafen met betrekking tot de bewijsvoering uit de Proceduregids doen geen afbreuk aan de vaststelling dat elk concreet bewijs ontbreekt, noch aan de conclusie dat zijn vermeende problemen elk actueel karakter ontberen. In de gehoorverslagen kan immers worden gelezen dat verzoeker, noch zijn echtgenote weten of hij vandaag officieel gezocht, verdacht of beschuldigd wordt in Armenië en dat hij niet meer heeft geïnformeerd naar de stand van zaken (stuk 5, gehoorverslag CGVS 23/11/2010, p. 22-23; stuk 6, gehoorverslag echtgenote CGVS 23/11/2010, p. 15-16). Waar verzoeker beweert dat uit die onwetendheid niet kan afgeleid worden dat hun vrees niet langer actueel is, wijst de Raad erop dat van verzoeker in het kader van de op hem rustende bewijslast mag worden verwacht dat hij met concrete gegevens aantoont dat hij vervolging riskeert zolang de klacht tegen de majoor niet is ingetrokken waar verzoeker niet in slaagt. Het is geenszins onredelijk om uit het totale gebrek aan bewijs te besluiten dat er geen gegronde vrees voor vervolging en evenmin een actueel risico op het lijden van ernstige schade bestaat in hoofde van verzoeker.

2.6. Het betoog over de psychische gezondheid van zijn zus en het “*certificat médical circonstanciée*” dat hij als bijlage aan zijn verzoekschrift toevoegt, zijn niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing aan te tasten. Het feit dat de toestand van zijn zus het gehoor bemoeilijkte laat immers de vaststelling ongemoeid dat verzoeker zelf verklaarde dat zijn zus in Armenië geen problemen kende losstaand van zijn problemen (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 22). Bijgevolg ziet de Raad niet in waarom de psychische toestand van verzoekers zus aanleiding zou kunnen geven tot een motiveringsgebrek in de bestreden beslissing of aanleiding zou zijn om over te gaan tot de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.7. Onduidelijkheid omtrent de reisweg houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Verzoekers bewering dat hij volledig afhankelijk was van de smokkelaar en zijn verklaring dat hij zijn reisdocumenten nooit persoonlijk getoond zou hebben (stuk 5, gehoorverslag CGVS 23/11/2010, p. 9) zijn onmogelijk in overeenstemming te brengen met de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat elke persoon die de Schengenruimte binnenkomt aan een strenge individuele controle wordt onderworpen (stuk 17, Landeninformatie, Antwoorddocument 'Toegang Schengenzone'). In zijn verzoekschrift betwist verzoeker de correctheid van deze informatie niet. Hij brengt verder geen enkel begin van bewijs aan van de manier waarop hij de grenscontroles zou hebben omzeild, waardoor kan worden besloten dat verzoekers versie van zijn reisweg volstrekt onaannemelijk is.

2.8. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van de overige aangevoerde artikelen van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, in al zijn onderdelen ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN